

גמ"ר 166/07/19 - מדינת ישראל נגד פואד אלמראחלה

בית המשפט לתעבורה מחוז מרכז פתח תקוה

גמ"ר 166-07-19 מדינת ישראל נ' אלמראחלה

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה ארז נוריאלי
מאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ, עו"ד נתיאה פיצ'חזה
נגד
נאשמים פואד אלמראחלה
ע"י ב"כ, עו"ד יגאל תמיר

גזר דין

רקע

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **גרימת מוות בנהיגה ברשלנות** לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א- 1961 (להלן: "**הפקודה**").
- ביום 13.9.21 הורשע הנאשם בביצוע העבירות המיוחסות לו לאחר ניהול הליך הוכחות.
- בהכרעת דין מפורטת קבעתי כי ביום 7.4.19 סמוך לשעה 12:22 נהג הנאשם במשאית מערביל בטון מסוג דאף (להלן: "**המשאית ו/או מערביל הבטון**") ברחוב לישנסקי בראשון-לציון מכיוון צפון לדרום והתקרב לצומת עם רחוב סחרוב (להלן: "**הצומת**").
- הנאשם נהג במשאית בנתיב הימני ביותר מבין ארבעה נתיבים. לאחר שהתחלף מופע האור ברמזור בכיוון נסיעת הנאשם מאדום לירוק, החל הנאשם בנסיעה, פנה ימינה בקשת רחבה לנתיב השמאלי ברחוב סחרוב. אותה עת, שתי נשים שזהותן אינה ידועה, חצו את הכביש, על מעבר החצייה משמאל לימין בכיוון נסיעת הנאשם, והנאשם האט נסיעתו.
- בעוד הולכות הרגל חוצות את מעבר החצייה, החלה מישל מיכל ילידת 1939 (להלן: "**המנוחה**") לחצות את הכביש על גבי מעבר החצייה מימין לשמאל בכיוון נסיעת הנאשם. כל אותה עת, המשיך הנאשם בנסיעה איטית ורצופה לעבר מעבר החצייה. הנאשם לא הבחין במנוחה כלל ופגע בגופה בצדה השמאלי של חזית המשאית, בעוד המנוחה על גבי מעבר החצייה.
- המנוחה נפלה על הכביש והנאשם המשיך בנסיעתו, עלה עם גלגל קדמי שמאלי על גופה של המנוחה וגרם למותה.

7. עוד קבעתי בהכרעת הדין שהנאשם לא הבחין כלל במנוחה, בשום שלב ולא עצר כמתחייב לפני מעבר החצייה. לעניין מידת רשלנותו קבעתי כי הנאשם הכניס עצמו "למצב מסוכן", הקטין את טווח ראייתו וגרם לתאונה הקשה.
8. עוד קבעתי בהכרעת הדין כי נהג כלי רכב כבד, כמערכת בטון שנמצא סמוך למעצר חצייה, חייב לעצור עצירה מלאה על מנת לאפשר להולכי רגל, שנמצאים על גבי מעבר החצייה, לחצות בבטחה. בנוסף קבעתי כי עובר לתחילת נהיגה, היה עליו לבדוק אם קיימים הולכי רגל נוספים החוצים את מעבר החצייה, וכי המנוחה חצתה חלק ניכר מהכביש על מעבר החצייה בטרם נפגעה ואילו הנאשם לא הבחין בה כלל. מסקנתי הייתה כי הנאשם לא נהג במידת הזהירות הנדרשת מנהג מקצועי על כלי רכב כבד.

ראיות לעונש

9. במהלך הטיעונים לעונש העיד ישראל מסיקה, בנה של המנוחה (להלן: "**הבן**"), והוגשו אף תצהירי ילדיה של המנוחה אשר סומנו **ת/2**, **ת/2 א'** ו-**ב'**. ילדיה של המנוחה תיארו את גודל האבדן, והתייחסו לתאונה המחרדה והדגישו את החלל שנפער בהם נוכח מותה של אמם בטרם עת.

טיעוני הצדדים לעונש

10. **ב"כ המאשימה**, הדגישה את ערך קדושת החיים שנפגע עקב מעשיו של הנאשם והפגיעה בביטחונם של הולכי הרגל. ב"כ המאשימה הדגישה כי המדובר בתאונת דרכים שהתרחשה באור יום, הראות הייתה טובה, הנאשם הינו נהג מקצועי מזה שנים רבות, והוא מכיר את הצומת. לדברי התובעת, הנאשם פנה ימינה בקשת רחבה תוך הפרת חובתו החוקית הנגזרת מתקנות התעבורה והכניס את עצמו למצב מסוכן ולצמצום משמעותי של שדה ראייתו.
11. ב"כ המאשימה עמדה על קיומן של נסיבות המלמדות על קיומה של רשלנות משמעותית מצד הנאשם, כמו גם על מידת הפגיעה הרבה בערך המוגן. לדבריה מדובר ברשלנות ברף גבוה ולפיכך, עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 12 עד 24 חודשי מאסר בפועל.
12. ב"כ המאשימה ביקשה להשית על הנאשם עונש של 16 חודשי מאסר בפועל, לצד פסילת רישיון נהיגה בפועל לתקופה של 15 שנים מלהחזיק ו/או לנהוג ברכב כבד ו-10 שנים פסילה מלהחזיק ו/או לנהוג ברכב פרטי. עוד עתרה להשית פיצוי משמעותי למשפחת המנוחה חלף קנס כספי.
13. **ב"כ הנאשם**, טען כי הנאשם אפשר לשתי הולכות הרגל להשלים חצייתן. לדבריו, הנאשם מכיר את הצומת היטב משכך פנה ימינה בקשת רחבה על מנת להימנע מהסכנות הצפויות והמוכרות לו. לשיטת ב"כ הנאשם, לא יכול היה הנאשם לצפות לירידתה הפתאומית של הולכת הרגל - המנוחה לכביש, ולפיכך נטען כי מדובר ברשלנות רגעית ברף נמוך.
14. ב"כ הנאשם הדגיש בטיעוניו כי המנוחה הפרה את חובותיה בהתאם לתקנות התעבורה כהולכת רגל וביקש לקבוע קיומה של רשלנות תורמת משמעותית מצדה של המנוחה. כמו כן, עמד ב"כ הנאשם על הפגמים והכשלים בחקירת התאונה.

15. אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם, מסר כי מדובר בנאשם בן 41, בעל ותק נהיגה בן 24 שנים. נטען כי מדובר בנהג מקצועי אשר העבירה בה הורשע אינה מאפיינת את אופן נהיגתו ושלילת רישיונו תפגע בעיסוקו ופרנסתו, ובפרט נוכח העובדה שהנאשם הינו מפרנס יחיד ואב לעשרה ילדים קטינים הסמוכים על שולחנו. עוד עמד ב"כ הנאשם על ההידרדרות במצבו הבריאותי ומצבו הנפשי של הנאשם והגיש לתמיכה בטענותיו מסמכים אישיים (נ/2-4/נ).

16. במכלול השיקולים, עתר ב"כ הנאשם להטיל עונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות, ביקש להימנע מפיצוי כספי נוכח הוראות הפל"ד ועתר שלא להטיל קנס כספי. לעניין משך הפסילה עתר, כי לא תפחת מהתקופה הקבועה בחוק נוכח נסיבות התאונה, הרשלנות ומשך הזמן שחלף.

17. **הנאשם** הביע חרטה, תיאר את מצבו הבריאותי והמשפחתי ועמד על הפגיעה בפרנסתו בעקבות התאונה.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

18. מתחם העונש ההולם יקבע בהתאם לעיקרון ההלימה כפי שהוגדר בסעיף 40 ג(א) לחוק העונשין (להלן: "**החוק**") שהינו יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, נסיבות העבירה ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

19. על מנת ליישם עיקרון זה, על בית המשפט להתחשב בפרמטרים הבאים: הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, מידת הפגיעה בו, מידת אשמו של הנאשם ומידת הנזק שנגרם או צפוי היה להיגרם מהעבירה שבוצעה. כמו כן, יתחשב בית המשפט במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40 ט' לחוק.

20. לאחר קביעת מתחם הענישה, יקבע בית המשפט את העונש המתאים אשר יוטל על הנאשם, וזאת בהתחשב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה המפורטות בסעיף 40 יא' לחוק.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו

21. גרימת מוות בנהיגה רשלנית, מזעזעת את אמות הסיפים. היא פוגעת בערך המקודש של קדושת החיים, מפרקת משפחות והשלכותיה על כל המעורבים, הרסנית.

22. הפסיקה מאוחדת בדעה כי הענישה המוטלת על מי שגורם ברשלנותו למותו של אדם בתאונת דרכים, נועדה להילחם בנגע תאונות הדרכים ולהדגיש את ערך קדושת החיים.

ברע"פ 2996/13 **ניאזוב נ' מדינת ישראל**, נקבע בעניין זה:

"... **משקפים את הצורך במאבק בקיפוח חיי אדם בדרכים, המהוה, למרבה הצער, תופעה שכיחה במחוזותינו, ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקדושת חיי אדם. הענישה במקרי גרימת מוות ברשלנות בגדרי תאונות דרכים או תאונות אחרות היא אתגר קשה, שכן עסקינן ככלל בנאשמים נורמטיביים שמעדו והתרשלו בהיסח**

הדעת של רגע, וחורב עולמן של שתי משפחות; בראש ובראשונה, וברמה עילאית, של משפחת הקרבן שקופדו חייו בשל רשלנות; אליה נכמר הלב. אך במרבית המקרים ישנה גם טראומה לפוגע ולמשפחתו, לא רק בשל הענישה אלא בשל המעשה, ומאמינים אנו איפוא כי הנאשמים מתייסרים אף הם..."

מידת הרשלנות

23. קביעת רף הענישה תיקבע, בין היתר, על פי מידת רשלנותו של הנאשם. לצורך קביעת רמת הרשלנות יש לבחון את נסיבות גרימת התאונה, אם מדובר ברשלנות רגעית או רשלנות נמשכת, אם נתלוו לרשלנות זו עבירות תעבורה נוספות והאם קיים אשם תורם. עוד התייחסו בתי המשפט למספר הנפגעים כאלמנט לקביעת העונש.

24. בע"פ (ת"א) 40285-10-15 **מדינת ישראל נ' פישמן**, (לא פורסם, מיום 21.12.15), נקבע כי מתחם הענישה בעבירת גרימת מוות ברשלנות בתאונת דרכים, אינו מקשה אחת ויש לבודד מתחמים לפי רמת הרשלנות [ערעור לבית המשפט העליון נדחה ברע"פ 501/16 **פישמן נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 14.2.16)].

25. כידוע, ל"דרגת הרשלנות", ישנה השפעה ניכרת על מלאכת גזירת העונש בעבירות של גרם מוות בנהיגה רשלנית (ר' רע"פ 449/15 **אבו קידר נ' מדינת ישראל**, הש' א.שהם, 21.1.15).

26. בענייננו, מדובר בתאונת דרכים קטלנית שהתרחשה על גבי מעבר החצייה, שסומן היטב על פני הכביש ובצורה ברורה. התאונה התרחשה כאשר מופע אור ירוק פועל בו זמנית להולכי הרגל ולרכבים הפונים ימינה, הנאשם הכיר היטב את הצומת ואת מעבר החצייה. התאונה אירעה בצהריי היום בחודש אפריל כאשר הראות היתה טובה. הדעת נותנת כי שעה שנהג כלי רכב כבד, נמצא סמוך למעבר חצייה, עליו לעצור עצירה מלאה על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות בבטחה. לא כך נהג הנאשם במקרה שלפניי. למרבה הצער הנאשם לא נהג במידת הזהירות הנדרשת מנהג מקצועי על כלי רכב כבד, נהפוך הוא.

27. הולכת רגל המנוחה חצתה את הכביש במעבר חצייה, מימין לשמאל, במהירות של 1.5 מטר לשניה ושהתה על הכביש 5 שניות תמימות בטרם נפגעה על ידי המשאית, הנאשם לא הבחין בה בשום שלב. מדובר ברשלנות נמשכת. הנאשם פנה ימינה כאשר האור ברמזור בכיוון נסיעתו התחלף לירוק ובחר לבצע פניה בקשת רחבה בניגוד לדין. בכך, הקטין את זווית ראייתו והכניס את עצמו למצב מסוכן. לא זו אף זו, הנאשם המשיך בנסיעה איטית אך רצופה, לא עצר ולא עשה דבר וחצי דבר כדי לבחון מעבר החצייה לאורכו ולרוחבו, התמקד בשתי נשים שחצו בכיוון מסוים והזניח משתמשת אחרת בדרך, שחצתה בכיוון הנגדי. הוא לא נתן דעתו לדרך, למעבר החצייה, למשתמשים אחרים, ולא בחן סביבתו. משלא עשה כן- כשל כישלון חמור.

28. על המונח "רשלנות רגעית", קבע בית המשפט המחוזי ת"א בע"פ 26904-04-14 **מדינת ישראל נ' תומר זוהר** (פורסם בנבו) את הדברים הבאים:

"בתיקי התאונות ככלל וגרימת מוות ברשלנות ביניהם מדובר תמיד ברשלנות רגעית, שהרי אין מדובר במעשים מתוכננים. תאונות דרכים טיבן וטבען שהן נגרמות במשך שניות ספורות ולא מעבר לכך. כיוון שכך, הביטוי רשלנות רגעית גם אם הוא נכון לעניין מימד הזמן שמדובר בו, איננו תוחם את גבולותיה של היקף הרשלנות ואיננו מצביע על כך שמדובר ברשלנות קלה".

29. מדובר במי שכשל והתרשל באופן נהיגתו. נוכח התרחשות התאונה על מעבר החצייה, הציפייה מנהג סביר, על אחת כמה וכמה מנהג מקצועי, ליתן דעתו ותשומת לבו לדרך, לצפות כי הולכי רגל מבקשים לחצות במעבר החצייה, לעצור את רכבו ולהביט במראות הרכב. משלא עשה כן, נהג הנאשם כסומא, נטל על עצמו וסביבתו סיכון משמעותי, פגע במנוחה וגרם למותה.

30. לעניין זה, יפים דברי כבוד השופט חשין בבש"פ 7578/00 **שוויקי תחסין נ' מדינת ישראל**:

"מעבר חצייה בכביש ממלכתו של הולך הרגל הוא, ורכב כי יתקרב לאותה ממלכה, חייב הוא לעצור, עד אם יעבור הולך הרגל בשלום את דרכו מעברו האחד של הכביש אל עברו האחר. נהג רכב הפוגע בהולך רגל בהלכו במעבר חצייה, מחייב עצמו לכאורה במעשה רשלנות או במעשה רשלנות חמור, וכך רכב הפוגע בהולך רגל, המצוי במעבר חצייה, ניתן להעלות על הנוהג בו, כי עשה לכאורה מעשה רשלנות. הדבר כמו מדבר בעדו, שבעל הרכב פלש עם רכבו למקום, שאסור היה לו לבוא בו בלא היתר".

31. בע"פ 19194/09 **ירוחם נ' פרקליטות מחוז מרכז, נקבע**: "הלכה ידועה היא שמעבר חצייה הוא 'מקום מבטחיו' של הולך הרגל. נהג חייב להאט את מהירות נסיעתו בהתקרב למעבר חצייה, לסרוק את מלוא רוחבו של המעבר, כדי לאתר הולכי רגל 'החוצים' או המבקשים לחצות, ואף לבלום את רכבו באם יצא כאלה".

32. בע"פ 8827/01 **שטרייזנט נ' מדינת ישראל, קבע כב' המשנה לנשיא, השופט חשין, כתוארו דאז, את הדברים הבאים**: "נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו ולצפות אף אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו".

הלכות אלו נכתבו בדם. הנאשם דרס כל אחת ואחת מהן ברגל גסה.

קביעת מתחם העונש ההולם

33. בע"פ 6755/09 **אלמוג נ' מדינת ישראל** קבע בית המשפט העליון קווים מנחים בעניין מדיניות הענישה (ר' גם רע"פ 4880/07 **קוסה נ' מדינת ישראל**):

א. **האחד**, ראוי לגזור על נאשם עונש מאסר ופסילה מלנהוג לתקופה הולמת, הן בשל עקרון קדושת החיים והן משיקולי הרתעה.

ב. **השני**, בדרך כלל, נסיבותיו האישיות של נאשם בעבירה זו אינן בעלות משקל כבעבירות אחרות, הן בשל אופייה המיוחד של העבירה הנדונה והן בשל ביצועה השכיח גם על ידי אנשים נורמטיביים.

ג. **השלישי**, אמת המידה הנחזית הקובעת בעבירה זו נעוצה היא במידת הרשלנות.

מדיניות הענישה הנהוגה

34. ככלל, מדיניות הענישה הראויה בעבירות של גרימת תאונת דרכים קטלנית ברשלנות, הינה הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח (ראו: רע"פ 8576/11 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 5.2.12); ראו גם: דנ"פ 1391/12; ע"פ 4441/13; רע"פ 5047/18).

35. בעפ"ת 33840-02-12 **סובחי חאמד נ' מדינת ישראל**, סקר בית המשפט המחוזי את מתחם הענישה בעבירות של גרימת מוות ברשלנות וקבע טווח ענישה הנע בין 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות ועד 30 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים לרבות תקופת פסילה משמעותית.

36. בשורה של פסקי דין בכל הערכאות, נקבעה רמת ענישה כלהלן:

א. ברע"פ 1300/14 **מורי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.2.14), נדון מקרה של נהיגה רשלנית של נאשם שנהג ברכבו לעבר מעגל תנועה שלאחריו מעבר חציה שבאמצעו אי תנועה המפריד בין שני נתיבי הנסיעה. תוך כדי נהיגתו פגע במנוח - הולך רגל - שהלך מכיוון אי התנועה והחל לחצות את מעבר החציה. המנוח נפטר כעבור כמה ימים כתוצאה מהתאונה.

בית המשפט קבע מתחם הענישה הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל לבין שנת מאסר, ופסילת רישיון בפועל בין 6 ל-18 שנים. בנסיבות הענין ובהתחשב בעברו התעבורתי של הנאשם, יליד 1936 (2 הרשעות בלבד), אופי נהיגתו, וגרימת התאונה בשל רשלנות רגעית בלבד, גזר בית המשפט על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל, 8 חודשי מאסר על תנאי, פסילת רישיון בפועל למשך 8 שנים וקנס בסך 3,000 ש"ח. ערעורים שהגיש הנאשם לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו.

ב. ברע"פ 8992/14 **רפאל נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 20.1.15), נדון מקרה של נהיגה רשלנית של נאשם במונית, שגרמה למותו של הולך רגל שחצה את הכביש במעבר חציה. בית המשפט קבע כיהרשלנות שהפגין הנאשם היא ברף הגבוה, משלא האט לפני מעבר החציה ולא נתן זכות קדימה להולך הרגל. נקבע כי מתחם הענישה נע בין 9 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם (גילו המופלג, הטרומה שנגרמה לו והשפעת עונש המאסר בפועל על רעייתו, שמצבה הבריאותי רעוע), השית בית המשפט על הנאשם 36 חודשי מאסר, מתוכם 9 חודשי מאסר בפועל והיתרה על תנאי, פסילה לצמיתות וקנס בסך 5,000 ₪. ערעוריו של הנאשם לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו.

ג. בת"ד 2561-01-13 **מדינת ישראל נ' הוכמן**, הורשע הנאשם בנהיגה רשלנית שגרמה למותה של הולכת רגל במעבר חציה. נקבע כי הנאשם לא בחן כראוי את מעבר החציה ולא האט את מהירותו באופן הדרוש. טענתו כי תנאי מזג האוויר והדרך מנעו ממנו לראות באופן

ברור את המנוחה, רק מגבירה את הדרישות שחובת הזהירות הטילה עליו ואת חומרת הפרתה. בנסיבות העניין נקבע כי רשלנותו של הנאשם ממשית. נוכח הפגיעה בחיי אדם, מדיניות הענישה, ורמת הרשלנות החמורה, נקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל, 7 חודשי מאסר על תנאי ו-15 שנות פסילה.

ד. בגמ"ר 50-08-11 **מדינת ישראל נ' קובי בר** (מיום 15.7.12), הורשע הנאשם על פי הודאתו בגרימת מוות ברשלנות של הולך רגל על גבי מעבר חצייה, כשהרמזור בכיוון חצייתו ירוק. רשלנות הנאשם התבטאה בכך שלא הבחין בהולך הרגל על אף שדה הראיה הפתוח ולא נתן זכות קדימה על אף הרמזור המהבהב. בית המשפט השית על הנאשם שנת מאסר בפועל, פסילה למשך 15 שנים, 12 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 10,000 ₪.

ה. בעפ"ת 1076-09-21 **אייזיק נ' מדינת ישראל** (מיום 6.12.21) נדון עניינה של נאשמת שפנתה עם רכבה ימינה לצומת מרומזר עת התחלף אור הרמזור בצומת לירוק, ופגעה בהולך רכב שחצה את הכביש, באיטיות, במעבר חציה בחסות האור ירוק. מדובר בצומת מרומזר עם אור ירוק משותף לנהגים הפונים ימינה בצומת, ולהולכי רגל החוצים את הכביש. הנאשמת הורשעה בנהיגה רשלנית שגרמה למותו של הולך הרגל. נקבע מתחם ענישה נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר, ובנסיבות העניין הוטל על הנאשמת מאסר בפועל למשך 11 חודשים, פסילת רישיון נהיגה למשך 10 שנים, פסילת רישיון על תנאי למשך 12 חודשים ופיצוי כספי למשפחת המנוח בסך 20,000 ₪. בית המשפט המחוזי תל אביב, דחה את ערעורה של הנאשמת, בקובעו:

"אין לך פסק דין בנושא זה שלא מציין כי מעבר חציה הוא ביתו או מבצרו של הולך הרגל ותאונה שמתרחשת בתוך מעבר חציה מצביעה על רשלנות קשה. במקרה הנוכחי הדברים הם בבחינת על אחת כמה וכמה. המערערת היתה ערה לכך שמדובר באור ירוק משותף לכלי רכב ולהולכי רגל. הצומת שבו התרחשה התאונה מצוי בקרבת מקום לביתה, והיא הכירה אותו הכר היטב. תנאי הראות היו אופטימליים, לא היתה כל סיבה בעולם שלא תבחין בהולך הרגל שהלך באיטיות והספיק לעבור כמחצית מרוחב הכביש. לא שמענו מפי הסניגור כל נתון שמפחית מעוצמת הרשלנות בהינתן האמור לעיל"

ו. בע"פ (ת"א) 41207-04-15 **מדינת ישראל נ' ברשידוב** (פורם בנבו, 22.6.15), הורשע הנאשם בנהיגה רשלנית באוטובוס עת פנה ימינה כשאור ירוק דולק ברמזור הממוקם בכיוון נסיעתו וגרם למותה של הולכת רגל, שחצתה את הכביש במעבר חציה, אף היא בחסות האור הירוק ברמזור המוצב בכיוון חצייתה. בית המשפט גזר על הנאשם 14 חודשי מאסר ו-10 שנות פסילה. בית המשפט המחוזי, בשל נסיבותיו הקשות של הנאשם ומטעמים של חסד,

הפחית את משך המאסר והעמידו על 12 חודשים.

ז. בעפ"ת (מרכז) 24573-05-13 **פטר נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.9.13),
הורשע המערער בנהיגה רשלנית שגרמה למותה של הולכת רגל אשר חצתה את הכביש
במעבר חציה. המערער נדון ל-15 חודשי מאסר בפועל ו-13.5 שנות פסילה. ערעורו נדחה
לאחר שבית המשפט המחוזי ציין, כי המערער הפר את חובת הזהירות המוטלת עליו, הפרה
בוטה ברף הגבוה.

ח. בע"פ (ת"א) 4889-11-15 **מדינת ישראל נ' פשצ'נסקי** (פורסם בנבו,
12.1.16), הורשע המערער בנהיגה רשלנית שגרמה למותה של הולכת רגל במעבר חציה.
המערער התקרב בנסיעה שוטפת לעבר מעבר חציה, עקף מימין את הרכב שנסע לפניו
וכשנעצר על מנת ליתן זכות קדימה להולכת רגל במעבר חציה, פגע בהולכת הרגל וגרם
למותה. בית המשפט קמא גזר על המערער 10 חודשי מאסר ופסילה למשך 10 שנים. שני
הצדדים ערערו על גזר הדין. בהמלצת ערכאת הערעור הסכימו הצדדים להעמיד את עונש
המאסר על 12 חודשים, תוך שבית המשפט המחוזי הבהיר כי אין בעונש האמור כדי ליתן ביטוי
מלא לחומרת הנסיבות בתיק זה.

37. ב"כ הנאשם הפנה לתיק גמ"ר 2703-03-19 **והב נ' מדינת ישראל** (להלן: "**ענין והב**"), שם מותב זה כיבד
הסדר טיעון, שכלל ענישה מוסכמת בת 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. בנוסף הוטלה פסילה בפועל בת 10
שנים ופיצוי בסך 30,000 ₪ למשפחת המנוח. אין דומה הנדון לראיה. בענין והב עסקין בהסדר טיעון שאושר נוכח
קשיים ראיתיים (כיוון חציית המנוח לא הוכח, תאורה לקויה וחלקית לגביה קבעתי כי מדובר בליקוי של ממש, ראות
לקויה בשל תנאי דרך וכיוצ"ב). לא זו אף זו, באותו ענין נהג הנאשם בכלי רכב פרטי, ואילו במקרה שלפני עסקין
בנהג מקצועי על רכב כבד ומסוכן כמערבל בטון.

38. לאחר שנדרשתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, אני קובע כי מדובר בנהיגה המקימה מידת רשלנות גבוהה. אני
קובע מתחם ענישה ההולם לנסיבות ביצוע העבירה שנע בין 6 חודשים עבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל
לצד רכיבי ענישה נוספים. מתחם העונש ביחס לפסילת רישיון הנהיגה נע בין 5 - 20 שנים, לצד רכיבי ענישה נוספים.

גזירת העונש המתאים לנאשם

39. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה
על פי סעיף 40א'.

40. הלכה היא כי בנוגע לתאונות דרכים קטלניות יש לתת עדיפות לאינטרס הציבורי שבהרתעה מאשר לנסיבות
האישיות של הנאשם. ברע"פ 6173/12 **עזרא רסקאי רדה נ' מדינת ישראל**, קבע בית המשפט העליון, כי יש
לתת משקל נמוך, אם בכלל, לנסיבותיו האישיות של הנאשם בעבירה של גרימת מוות ברשלנות.

41. מלאכה קשה מוצבת בפני בית המשפט אשר צריך לגזור דינו של נאשם שהינו אדם נורמטיבי, אשר ביצע עבירה וגרם לתאונת דרכים שבה קופחו חייו של אדם.
42. רוב הנאשמים בעבירות הללו הינם נורמטיביים, שאף ישנה סבירות גבוהה כי אכן חרב עולמם ביום גרימת התאונה (ר' בר"ע 530/84 **שפר נ' מדינת ישראל**, פ"ד ל"ח).
43. יודגש, כי במלאכת גזירת העונש, אין לפסוח על בדיקה אינדיבידואלית של נסיבות העושה והמעשה, שכן הענישה לעולם תיבדק לכל מקרה לפי נסיבותיו [ראו ת"פ (חי) 43073-11-13 **מדינת ישראל נ' זובידאת**, לא פורסם (מיום 14.9.16)].
44. אני ער לכך כי מדובר בנאשם נורמטיבי, בעל משפחה ואב לילדים קטינים. הנאשם בעל וותק נהיגה של 24 שנים, לחובתו 47 הרשעות תעבורתיות קודמות רובן בעבירות של ברירת משפט. הנאשם היה פסול מלנהוג פעמיים בעברו.
45. לקחתי בחשבון את העובדה שהנאשם לא נטל אחריות בשום שלב על נהיגתו הרשלנית. כידוע, זכותו של נאשם לנהל הליך הוכחות ולהעמיד את התביעה על ראיותיה. מאידך, בנסיבות אלה, אין ולא קיימת חובה להקל בעונשו. אני דוחה את הטענה לקיומה של רשלנות תורמת מצדה של הולכת הרגל המנוחה שחצתה בחסות האור הירוק.
46. התחשבתי בחלופי הזמן והעובדה כי לא בוצעו עבירות תעבורה נלוות. עוד לקחתי בחשבון קביעותי בהכרעת הדין אשר לקיומם של מחדלי חקירה ומשמעותם.
47. במקרה שלפניי, מצאתי כי יש למקם את הנאשם במרכז של המתחם.

סוף דבר

48. נוכח כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. **13 חודשי מאסר בפועל.**
- ב. **9 חודשי מאסר על תנאי** לבל יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר, עבירת גרם מוות ברשלנות או נהיגה בפסילה.
- ג. **פסילה בפועל** למשך 14 שנים מלהחזיק או מלקבל רישיון נהיגה. בחלוף 10 שנים תסווג הפסילה ותחול רק על כלי רכב כבד (כך שהנאשם יורשה להחזיק או לקבל רישיון נהיגה לכלי רכב פרטי ו/או דו גלגלי).
- מתקופה זו תנוכה הפסילה המנהלית ושיפוטית אותה ריצה הנאשם במסגרת הליכים משלימים.
- ד. **פסילה על תנאי** בת 10 חודשים למשך 3 שנים לבל יעבור עבירה של גרם מוות ברשלנות או נהיגה בפסילה.
- ה. **פיצוי כספי למשפחת המנוחה בסך ₪ 25,000.** הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט

בתוך 6 חודשים מהיום. אין בסכום שנפסק כדי להקל ואף לא במעט, על סבלה של המשפחה וכאבה. המאשימה תעביר פרטי חשבון בנק משפחת המנוחה למזכירות בית המשפט בתוך 14 יום מהיום.

ו. **קנס כספי** בסך 2,000 ₪ או 3 חודשי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-6 תשלומים שוים ורצופים החל מיום 1.2.22 וכל ראשון לחודש. לא ישולם תשלום מהתשלומים שנקבעו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי וישא הפרשי ריבית הצמדה החל מהיום.

זכות ערעור לבית משפט מחוזי מרכז תוך 45 ימים.

ניתנה היום, כ"ד שבט תשפ"ב, 26 ינואר 2022, בנוכחות
הצדדים.